

Контурът на осовата линия /"Лета"/ отделя в черно-бяло позитивната и негативната форми на глагола; при това, позитивната форма сочи към греха, а негативната - към спасението. Подобно съпоставяне, макар че изразът е по-многословен и чувствено конкретен, намираме в "Насам", където са съпоставени формите на любовта при физическо присъствие и отсъствие.

В блаженство и забрава, мъчително далеко

От себе си тогаз усещал бих те аз.

...

Да мисля зарад тебе, ний двама ще горим

Един за друг в притома; - и колко, колко близо

Усещал те бих аз до себе си тогаз.

Булото, знакът на завесата пред познанието /"булото на Изида"/ е използвано нетрадиционно и многозначително във връзка с две други сакрално звучащи понятия - страсти (passiones) и грях (peccatum). В "Шепот насаме, II" се среща "воалът" като забулващ бяна на живота.

Живот в живота и света - загатка с присмех разрешена,

А смъртта

На блянът от воала смело е лишена.

И горко ти душа все дишаща остана!

Оста на симетрия обръща огледално образа /алхимичните термини са transfiguratio, transformatio, transmutatio, защото се разбира преминаване през смъртта/, но стабилизира формата. Благодарение на ракохода тя се "втвърдява", става статична; в алхимията това е обработеният lapis във формата на куб. На музикален език, достигането до същността /заставането прел Бога/ би се изразило чрез промяна на фактурата с цел да се открие Божието име /поета/.

Така, рязкото терцово съпоставяне на акорди (D-dur - F-dur), както във финала на Деветата при Бетховен-Шилер /Der Cherub steht vor Gott/ бележи отварянето на завесата - начало на новия етап в екстатичното познание. От своя страна, статичната микро-или макроформа, изразяваща вечното, неотменното, спирането на времето,